

Διαμεσολάβηση στον ν. Κατσέλη. Πρέπει να είναι υποχρεωτική;

Γράφει ο Ευάγγελος Κ. Νασιού Δικηγόρος – Διαμεσολαβητής.

Διάβασα πρόσφατα ένα άρθρο στο The T.O.C¹, που σχετιζόταν με την τροποποίηση του ν 3869/2010 (ν Κατσέλη) το 2014. Το εν λόγω άρθρο υπογράφεται απ' τον Θάνο Τσίρο και έχει ημερομηνία 20/2/2014. Απ' την ανάγνωσή του συγκεκριμένου άρθρου διαπίστωσα πως και ο γράφων αλλά και στελέχη του υπουργείου ανάπτυξης, απ' τα οποία αυτός έλαβε της πληροφορίες τους, δεν γνώριζαν κατά τον χρόνο σύνταξης του εν λόγω άρθρου θαρρώ, το τι είναι και πως λειτουργεί η διαμεσολάβηση. Δεν θα πρέπει να λησμονήσουμε πως τούτη η άγνοια το 2014 ήτο εύλογη, μιας και που δεν υπήρχαν ακόμα αρκετοί διαμεσολαβητές, ώστε να εξηγήσουν τι είναι η διαδικασία της διαμεσολάβησης και πως λειτουργεί και στον δημοσιογράφο, αλλά και στα στελέχη του υπουργείου ανάπτυξης που έκαναν αυτήν την εισήγηση στον υπουργό ανάπτυξης, την οποία ο αρθρογράφος παραθέτει. Επίσης θα πρέπει να διευκρινίσουμε πως με βάση το άρθρο 2 παρ 1 του ν 3869/2010 όπως αυτό τροποποιήθηκε απ' τον ν 4161/2013 άρθρο 11 παρ. 1 η προσφυγή του καταναλωτή στη διαμεσολάβηση είναι, και σωστά όπως θα αναπτύξουμε κατωτέρω, προαιρετική. Παρ' όλα αυτά θα πρέπει να κατά πρώτον να παρασχεθεί το απόσπασμα εκ του άρθρου του κ Τσίρου που μου εκίνησε την προσοχή, ώστε να διευκολύνεται ο αναγνώστης. Δεύτερον να αιτιολογηθεί γιατί κατά την άποψή μου ο κ. Τσίρου αλλά και τα στελέχη του υπουργείου ανάπτυξης έχουν εσφαλμένη αντίληψη για τον θεσμό της διαμεσολάβησης. Τέλος θα πρέπει να απαντηθεί το ερώτημα που τίθεται στον τίτλο, πάντα κατά την άποψη του γράφοντος, αν θα πρέπει δηλαδή η διαμεσολάβηση να είναι υποχρεωτική για τους καταναλωτές που θέλουν να υπαχθούν στον ν Κατσέλη, πριν την προσφυγή αυτόν στην διαδικασία που προβλέπεται απ' τον ν 3869/2010 ή όχι.

Παράθεση του επίμαχου αποσπάσματος:

Προς διευκόλυνση του αναγνώστη παραθέτω το απόσπασμα εκ του άρθρου που μου κίνησε την προσοχή.

“1.Καθιερώνεται υποχρεωτικό στάδιο διαμεσολάβησης. Όποιος δανειολήπτης δεν περάσει από αυτό το στάδιο, δεν θα μπορεί να προσφύγει στη δικαιοσύνη για να διεκδικήσει «κούρεμα» στην οφειλή του. Ρόλο διαμεσολαβητή θα αναλαμβάνει δικηγόρος ο οποίος θα ορίζεται –βάσει του προσχεδίου νόμου– από τον εκάστοτε δικηγορικό σύλλογο. Ο συγκεκριμένος δικηγόρος θα πρέπει να έχει πιστοποιηθεί για να αναλάβει αυτό το έργο, ενώ το νομοσχέδιο θα προβλέπει και τις διαδικασίες που θα πρέπει να ακολουθηθούν για την πιστοποίηση. Ο δικηγόρος διαμεσολαβητής θα αναλαμβάνει ρόλο «διαιτητή» καθώς και ο δανειολήπτης και η τράπεζα θα ορίζουν τους δικούς τους δικηγόρους. Κατά πληροφορίες, και για τον δανειολήπτη, η παράσταση δικηγόρου σχεδιάζεται να είναι υποχρεωτική στο

στάδιο της διαμεσολάβησης. Αυτό φυσικά συνεπάγεται πρόσθετο κόστος για τον δανειολήπτη ο οποίος εκτός από την αμοιβή του δικού του δικηγόρου, θα πρέπει να πληρώνει και ένα μέρος από την αμοιβή του δικηγόρου διαμεσολαβητή. (σ.σ οι πληροφορίες μας αναφέρουν ότι το μεγαλύτερο μέρος του κόστους σχεδιάζεται να αναλάβει η τράπεζα σε μια αναλογία τρία προς ένα ή τρία για τον δανειολήπτη και ένα για την τράπεζα). Κανονικά, η διαδικασία της διαμεσολάβησης, θα πρέπει να ολοκληρώνεται εντός αυστηρής προθεσμίας (πιθανότατα εντός διμήνου). Συμφωνία θα επιτυγχάνεται με τη συναίνεση του 50% των πιστωτών οι οποίοι κατά κάποιο τρόπο θα δεσμεύουν με την απόφασή τους και τους δανειστές της μειοψηφίας. Μεγαλύτερη βαρύτητα θα έχουν κατά το στάδιο της διαμεσολάβησης οι θέσεις των τραπεζών που έχουν εγγράψει προσημειώσεις σε περιουσιακά στοιχεία του δανειολήπτη. Αν συμβιβασμός επιτύχει, η υπόθεση πηγαίνει στον ειρηνοδίκη για επικύρωση και η διαδικασία ολοκληρώνεται. Σε περίπτωση επιτυχίας προβλέπεται πρόσθετη αμοιβή για τον δικηγόρο διαμεσολαβητή που θα είναι ένα ποσοστό επί της ρυθμιζόμενης οφειλής (π.χ. 0,3%).”

Αιτιολόγηση της εσφαλμένης αντίληψης περί του θεσμού της διαμεσολάβησης του κ Τσίρου και των στελεχών του υπουργείου ανάπτυξης που πρότειναν την ανωτέρω πρόταση:

Κατ' αρχήν θα πρέπει να γίνει κατανοητό, ότι επ' ουδενί δια του άρθρου μου αποδίδεται ψόγος ούτε στον κύριο Τσίρο, αλλά ούτε και στα ανωτέρω στελέχη του υπουργείου ανάπτυξης. Όπως είπαμε παραπάνω η παρανόησης τούτη είναι αιτιολογημένη ακριβώς επειδή όπως μνημονεύθηκε ανωτέρω την ημερομηνία που συνετάχθη το άρθρο ο θεσμός της διαμεσολάβησης ήτο γνωστός σε λίγους στην Ελλάδα. Τα λάθη είναι τα ακόλουθα:

1^{ον} ο ρόλος του διαμεσολαβητή:

Στο απόσπασμα ο αρθρογράφος συμπεραίνει ότι στην σχεδιαζόμενη στον νόμο Κατσέλη διαδικασία διαμεσολάβησης ο διαμεσολαβητής θα έχει ρόλο διαιτητή ακριβώς επειδή είναι υποχρεωτική η παράσταση του μέρους με δικηγόρο. Τούτο όμως δεν θα πρέπει να θεωρηθεί ορθό πρώτον διότι η παράσταση με δικηγόρο ήδη είναι υποχρεωτική στην διαμεσολάβηση (βλ άρθρο 8 παρ 1 ν 3898/2010)² και άρα το γεγονός αυτό δεν θα καθιστούσε τον διαμεσολαβητή διαιτητή αν ήθελε υποτεθεί ότι η πρόταση τούτη λάμβανε την υπόσταση νόμου. Η παρουσία δε με δικηγόρο είναι υποχρεωτική στη διαμεσολάβηση διότι ο διαμεσολαβητής δεν λαμβάνει το μέρος του ενός ή του άλλου μέρους. Όπως δε, θα εξηγηθεί αναλυτικότερα σε επόμενο άρθρο μου ο διαμεσολαβητής είναι ουδέτερος τρίτος σε σχέση με τα μέρη και σκοπός του είναι να τα βοηθήσει να λύσουν αυτά (!!)³ την διαφορά τους και όχι να δει τα πραγματικά στοιχεία της υπόθεσης που παρουσιάζεται μπροστά του και να εκδώσει απόφαση όπως ο διαιτητής. Το ότι δεν έχει τον ρόλο του διαιτητή ο διαμεσολαβητής που αναφέρεται και στην εν λόγω πρόταση μας το επιβεβαιώνει και ο ίδιος ο αρθρογράφος όταν κάνει λόγο για συμφωνία των μερών, αφού όπως είναι γνωστό τα μέρη που

προσφεύγουν στην διαιτησία δεν συμφωνούν σε κάτι, αλλά εμπιστεύονται τον διαιτητή να λύσει τη διαφορά τους με απόφαση (βλ και ενδεικτικά άρθρο 884 ΚπολΔ)⁴ και όχι να τα βοηθήσει να λύσουν αυτά την διαφορά τους με συμφωνία.

2^{ον} Η αμοιβή του διαμεσολαβητή ο διαμοιρασμός αυτής στα μέρη και το bonus:

Όπως φαίνεται ο κ Τσίρος και τα ανωτέρω στελέχη του υπουργείου ανάπτυξης θεωρούν ως αρνητικό το γεγονός ο δανειολήπτης να πληρώσει τον δικηγόρο του, αλλά και τον διαμεσολαβητή γι' αυτό και προβλέπεται πως το μεγαλύτερο κόστος θα το αναλάβει η τράπεζα. Μάλιστα προβλέπεται και bonus του διαμεσολαβητή σε περίπτωση που επιτευχθεί ο συμβιβασμός. Όπως αναφέρθηκε παραπάνω, και θα αναλυθεί σε ειδικότερο άρθρο μου ο διαμεσολαβητής είναι ουδέτερος⁵. Τούτες οι προβλέψεις, ακόμα και αν εισαχθεί υποχρεωτικά η διαμεσολάβηση στον νόμο για τα υπερχρεωμένα νοικοκυριά επ' ουδενί λόγω δεν θα έπρεπε να εισαχθούν στο σώμα του νόμου. Τούτο θα καταστεί σαφές με τις κατωτέρω ερωτήσεις. Σκεφτείτε πως έχετε με τον X μια διαφορά η οποία μπορεί να λυθεί με διαμεσολάβηση, με καλείτε να παρασταθώ ως διαμεσολαβητής. Την αμοιβή μου σε ποσοστό 70% θα την αναλάβει ο X και αν τα βρείτε θα λάβω μπόνους 10% επί του ποσού της αμοιβής μου. Πιστεύετε πως εγώ απ' την ώρα και την στιγμή που 1^{ον} θα με πληρώσει κατά βάση ο X και 2^{ον} θα έχω μπόνους 10% επί του ποσού της αμοιβής μου αν συμφωνήσετε με τον X θα είμαι πραγματικά ουδέτερος ή θα κάνω τα πάντα για να κλείσετε συμφωνία με αυτόν που στο κάτω κάτω όπως φαίνεται απ' το ανωτέρω παράδειγμα θα με πληρώσει για να σας πείσω να κλείσετε συμφωνία;. Η απάντηση είναι ότι προφανώς και θα πιστεύετε το δεύτερο ακόμα και αν εγώ είμαι όντως ουδέτερος, και τούτο γιατί η κοινή πείρα και λογική μας λέγει πως δεν θα έκανε ο X μια μεγάλη δαπάνη αν δεν είχε σίγουρο πως στην πραγματικότητα ο διαμεσολαβητής θα δουλέψει για εκείνον και όχι και για εκείνον. Κατά συνέπεια η αμοιβή του διαμεσολαβητή θα πρέπει να βαρύνει ισομερώς τα μέρη, χωρίς την ύπαρξη επιπλέον bonus επιτυχούς διεξαγωγής τα οποία είναι πολύ πιθανό να ωθήσουν τον διαμεσολαβητή να παραβιάσει τις αρχές της ουδετερότητας, της εμπιστευτικότητας κ.α. προκειμένου να “πετύχει” τον “συμβιβασμό”.

3^{ον} Συμφωνία και επίτευξη αυτής:

Υποθέτοντας εκ νέου ότι η εν λόγω πρόταση επίκειται να λάβει την υπόσταση νόμου γίνεται αντιληπτό πως οι δημιουργοί τούτης αγνοούσαν, όπως ανεφέρθη την έννοια της διαμεσολάβησης, και τούτο διότι η διαμεσολάβηση διέπεται, μεταξύ άλλων, απ' την αρχή του εκουσίου. Είναι δηλαδή τούτη, μια διαδικασία εκούσια (βλ άρθρο 8 παρ 3 ν 3898/2010)⁶. Τούτο δε, σημαίνει πως τα μέρη ελεύθερα προσέρχονται σ' αυτήν και ελεύθερα φεύγουν εξ αυτής. Θα πρέπει να γίνει δεκτό δε, πως ακόμα και αν ήθελε υποτεθεί ότι θα υπάρξει υποχρεωτική διαμεσολάβηση στα υπερχρεωμένα νοικοκυριά τότε

τούτη θα ήταν υποχρεωτική μόνο ως προς την έναρξη της διαδικασίας και όχι ως προς τη λήξη αυτής αφού αν γινόταν το αντίθετο δεκτό τότε δεν θα μπορούσαν τα μέρη να φύγουν απ' τη διαμεσολάβηση και κατά συνέπεια η διαδικασία τούτη είναι δεν θα μπορούσε κατ' άρθρο 4 περ β ν 3898/2010 να θεωρηθεί ως διαμεσολάβηση⁷. Κατά συνέπεια, με βάση τα ανωτέρω, δεν θα μπορούσε να νοηθεί ότι κάποιο απ' τα μέρη της διαμεσολάβησης απ' την ώρα που μπορεί να φύγει ελεύθερα θα μπορεί να εξαναγκαστεί σε συμφωνία από μια πλειοψηφία. Σ' αυτήν την περίπτωση θα στερείτο το αυτονόητο δικαίωμα του μέρους που διαφωνεί να φύγει. Τώρα αν οι πιστωτές θέλουν όπως παρασταθούν ως ομάδα θα πρέπει σ' αυτήν την περίπτωση να γίνει δεκτό πως το μέρος της ομάδας των πιστωτών που δεν θα θέλει πλέον να μετέχει στη διαμεσολάβηση μπορεί να αποχωρίσει και να συνεχιστεί με αυτό και τον καταναλωτή, η λοιπή διαδικασία του ν Κατσέλη.

Πρέπει να είναι υποχρεωτική η διαμεσολάβηση στα υπερχρεωμένα νοικοκυριά.:

Μετά την ανωτέρω ανάπτυξη πλέον μπορεί να απαντηθεί το ερώτημα που ανάγεται σε τίτλο του εν λόγω άρθρου, δηλαδή αν θα έπρεπε η διαμεσολάβηση στον νόμο Κατσέλη, να είναι υποχρεωτική ή όχι. Σύμφωνα με τον ορισμό της διαμεσολάβησης, που αναπτύσσεται στο άρθρο 4 στοιχείο β του ν 3898/2010 το οποίο παρατίθεται στην υποσημείωση 6, δύο ή περισσότερα μέρη μιας διαφοράς επιχειρούν εκουσίως να επιλύσουν με συμφωνία τη διαφορά αυτή με τη βοήθεια διαμεσολαβητή. Όπως βλέπουμε τα μέρη προσφεύγουν στην διαμεσολάβηση εκούσια, δηλαδή με τη θέλησή τους. Είδαμε όμως παραπάνω πως θα μπορούσε για τα υπερχρεωμένα νοικοκυριά, να υπάρξει υποχρέωση απλώς για προσφυγή προς διαμεσολάβηση αλλά όχι όμως για την επίτευξη συμφωνίας. Δηλαδή η διαδικασία στην περίπτωση αυτή θα ομοιάζει, με τον συμβιβασμό του άρθρου 214Α Κ.Πολ.Δ. πριν την τροποποίησή του το 2011 όπου έπαυσε η υποχρεωτικότητα αυτού με το άρθρο 19 του ν 3994/2011⁸. Αν τώρα, ήθελε υποτεθεί πως θα ήτο υποχρεωτική και η παραμονή μέχρι την επίτευξη συμφωνίας τότε η διαδικασία, πέραν του ότι δεν θα θεωρείτο διαμεσολάβηση βάσει του άρθρου 4 στοιχείο β του ν 3898/2010 όπως αναφέρθηκε πιο πάνω, δεν θα ήταν και σύμφωνη με το άρθρο 20 παρ 1 του Συντάγματος⁹, περί του φυσικού δικαστή, αφού θα ήταν αναγκασμένα τα μέρη να μείνουν σε μια διαδικασία στην οποία πρέπει να συνάψουν συμφωνία αναγκαστικά, αλλά και στο άρθρο 5 παρ 1, του Συντάγματος¹⁰, το οποίο ομιλεί, μεταξύ άλλων και, δια την οικονομική ελευθερία, για τον ίδιο ακριβώς λόγο. Γίνεται αντιληπτό ότι επειδή η υποχρεωτική διαμεσολάβηση θα πρέπει να ομοιάζει με τον υποχρεωτικό συμβιβασμό του παλιού άρθρου 214Α Κ.Πολ.Δ. τούτη θα καταστεί επίσης μια τυπική διαδικασία στην οποία τα μέρη δεν θα θέλουν λύσουν την διαφορά τους και θα παρίστανται απλώς και μόνο για να πουν ότι διαφωνούν. Είναι αλήθεια ότι δεν μπορείς να εξαναγκάσεις τους ανθρώπους που αντιδρούν να συμφωνήσουν κατά την κοινή πείρα και λογική. Τούτη η ανωτέρω αλήθεια γίνεται δεκτή και απ' την αιτιολογική έκθεση¹¹ του ν 3994/2011 εις το άρθρον 19 κατά την οποία “Η υποχρεωτική απόπειρα επίλυσης της διαφοράς, όπως

προβλεπόταν από το άρθρο 214 Α, δεν απέδωσε αποτελέσματα. Το ποσοστό των συμβιβασμών που επιτεύχθηκαν με τη διαδικασία αυτή ήταν εξαιρετικά χαμηλό (1-2% των υποθέσεων) έως και μηδενικό σε ορισμένες δικαστικές περιφέρειες. Η υπογραφή των πρακτικών περί αποτυχίας επίλυσης της διαφοράς, η οποία απαιτείτο για το παραδεκτό της συζήτησης αγωγής ενώπιον του πολυμελούς πρωτοδικείου, κατέληξε να αποτελεί μια ακόμη απλώς τυπική διεκπεραίωση από τους δικηγόρους που χειρίζονται την υπόθεση". Η Ανωτέρω αποτυχία του άρθρου 214Α Κ.Πολ.Δ., όπως αυτό ίσχυε πριν το 2011 οφείλεται ακριβώς στο γεγονός ότι αυτός επιβαλλόταν υποχρεωτικά. Έτσι τα μέρη, ιδίως λόγω του ότι η υπόθεση είχε πάρει τον δρόμο της δικαιοσύνης δεν ήθελαν να λύσουν την διαφορά τους με συμβιβασμό, μιας και που η διαφορά τους δεν είχε φτάσει ακόμα σε αδιέξοδο, αφού, δηλαδή, υπήρχε η ελπίδα της νίκης στο δικαστήριο. Στην κατωτέρω εικόνα η οποία είναι διαφάνεια που χρησιμοποιήθηκε στο σεμινάριο του Εθνικού Κέντρου Δημόσιας Διοίκησης και Αποκέντρωσης (ΕΚΔΔΑ) για την επίλυση συγκρούσεων στο χώρο της υγείας θα δείτε αναλυτικά τα στάδια της σύγκρουσης. Όπως γίνεται αντιληπτό τα μέρη αρχίζουν και διαπραγματεύονται όταν βλέπουν πως δεν έχει νόημα να επιμένουν στις αρχικές τους θέσεις. Στην προκειμένη περίπτωση του ν Κατσέλη έχουμε σύγκρουση (οικονομικού χαρακτήρα) μεταξύ της τράπεζας που λέγει «πλήρωσε τις οφειλές σου» και του καταναλωτή που λέγει «δεν μπορώ να πληρώσω, θέλω διευκολύνσεις και γι' αυτό κάνω χρήση του νόμου αυτού». Αν δεν έχουν την ευκαιρία ο καταναλωτής αλλά και η τράπεζα να συμφωνήσουν το να πάνε σε διαμεσολάβηση και να διαπραγματευτούν με την βοήθεια του διαμεσολαβητή, αλλά τους επιβληθεί υποχρεωτικά, τότε λογικά θα προτιμήσουν την δικαστική οδό γιατί ο καταναλωτής θα πιστεύει πως θα του διαγραφούν τα χρέη, ενώ η τράπεζα πως ο καταναλωτής δεν δικαιούται να μπει στην ρύθμιση. Αυτές οι σκέψεις είναι φυσικά ενδεικτικές. Υπάρχουν πολλές σκέψεις τις οποίες θα μπορούσαν τα μέρη να κάνουν που θα δικαιολογούσαν την επιλογή της δικαστικής οδού στο στάδιο αυτό. Το γεγονός δε της κατάστασης υποχρεωτικής της διαμεσολάβησης στον νόμο Κατσέλη δεν θα βλάψει όμως μόνο την διαδικασία της διαμεσολαβήσεως που θα διεξάγεται κατά την εικαζόμενη αλλαγή του νόμου αυτού, αλλά την διαμεσολάβηση στο σύνολο της. Τούτο δε ισχύει γιατί ακριβώς λόγω της οικονομικής κρίσης, πολλοί άνθρωποι καταφεύγουν στον νόμο Κατσέλη δια την ρύθμιση των χρεών τους. Συνδυάζοντας, δε αυτό με το γεγονός της, εικαζόμενης πάντα, υποχρεωτικότητας της διαδικασίας στις διαφορές του ν Κατσέλη, διαπιστώνει κανείς ότι θα αυξανόταν κατακόρυφα ο αριθμός των διαμεσολαβήσεων. Όπως όμως αναπτύχθηκε ανωτέρω, επειδή δεν μπορεί κανείς να εξαναγκαστεί να λύσει τις διαφορές του με το άλλο μέρος, η διαδικασία αυτή θα έχει την τύχη του παλιού άρθρου 214Α Κ.Πολ.Δ. Με βάση λοιπόν το δεδομένο ότι δεν θα ανακόψει η υποχρεωτική διαμεσολάβηση των αριθμό των υποθέσεων που θα εισάγονται στα δικαστήρια, αλλά θα είναι ένα επιπλέον έξοδο, καθώς και το γεγονός της μεταφοράς της αρνητικής πείρας των μερών στους οικείους τους ερχόμαστε στο συμπέρασμα πως θα καταστεί κοινή αντίληψη ότι γενικότερα η διαμεσολάβηση δεν

επιτυγχάνει το έργο της. Αν δεν πάνε τα μέρη με την θέλησή τους να συζητήσουν και να λύσουν την διαφορά τους όπως σαφώς ορίζεται στον ν 3898/2010 (βλ ν 3898/2010 αρ 4 στοιχείο β), τότε δεν θα βιώσουν την εμπειρία της διαμεσολάβησης, αφού δεν θα έχουν βιώσει το σημαντικότερο κατά τον γράφων στοιχείο της, δηλ το εκούσιο της διαδικασίας.

Στάδια των συγκρούσεων

- **Λανθάνουσα κατάσταση** (λόγω σημαντικών διαφορών αξιών ή ύπαρξης αδικίας)
- **Ανάδυση** (μετά από μεγάλο διάστημα και με κάποια αφορμή)
- **Κλιμάκωση και περιχαράκωση** (ένταση και προκλήσεις)
- **Αποτυχία αρχικών διευθετήσεων** (επιφανειακές απόπειρες => δυσπιστία)
- **Αδιέξοδο** (κανείς δεν νικά ούτε υποχωρεί, σταυροδρόμι αποφάσεων)
- **Αποκλιμάκωση** (αλλαγή πορείας, μείωση έντασης, «λήθη» ή επίλυση)
- **Διαπραγμάτευση** (αναζήτηση αμοιβαίων οφελών, ανάγκη προσεκτικών χειρισμών)
- **Διευθέτηση** (σηματοδότηση του τέλους της σύγκρουσης)
- **Ειρήνευση - συμφιλίωση** (περιφρούρηση συμφωνίας - ίαση πληγών)

Υποσημειώσεις:

1 Times Of Change <http://www.thetoc.gr/> .Μπορείτε εδώ : <http://www.thetoc.gr/oikonomia/article/apokleistiko-ksilwnoun-to-nomo-katseli-gia-ta-uperxrewmena-noikokuria> να διαβάσετε το άρθρο

2 Κατά το άρθρο 8 παρ 1 του ν 3898/2010 “1. Στη διαδικασία της διαμεσολάβησης τα μέρη ή ο νόμιμος αντιπρόσωπος ή ο εκπρόσωπός τους, όταν πρόκειται για νομικά πρόσωπα, παρίστανται με πληρεξούσιο δικηγόρο. ”

3 Το ότι τα μέρη λύνουν την διαφορά τους και όχι ο διαμεσολαβητής προκύπτει απ' την φράση στο στοιχείο Β του άρθρου 4 του ν 3898/2010 “...επιχειρούν εκουσίως να επιλύσουν με συμφωνία τη διαφορά αυτή ...”

4 κατά το άρθρο 884 Κ.Πολ.Δ. “Αν η διεξαγωγή της διαιτησίας ή η έκδοση της διαιτητικής απόφασης καθυστερεί και δεν ορίζεται με τη συμφωνία προθεσμία για την έκδοσή της, το αρμόδιο κατά το άρθρο 878 παρ. 1 δικαστήριο με αίτηση ενός από τα μέρη τάσσει εύλογη προθεσμία για τον παραπάνω σκοπό. Η αίτηση δικάζεται κατά τη διαδικασία των άρθρων 741 επ. και η απόφαση δεν προσβάλλεται με ένδικα μέσα.”

5 Η ουδετερότητα του διαμεσολαβητή συνάγεται απ' το στοιχείο Γ του άρθρου 4 του ν 3898/2010 όταν τούτο ορίζει πως ο διαμεσολαβητής θα αναλάβει την διαμεσολάβηση με “κατάλληλο, αποτελεσματικό και αμερόληπτο τρόπο ”. Ρητά μπορεί κανείς να δει την ουδετερότητα ως προϋπόθεση που πρέπει να τηρεί ο διαμεσολαβητής στο άρθρο 2 παρ 1 του Κώδικα Δεοντολογίας Διαμεσολαβητών ΥΑ 109088/2011 του υπουργείου Δικαιοσύνης κατά το οποίο “2.1 Ανεξαρτησία και ουδετερότητα

Ο διαμεσολαβητής δεν επιτρέπεται να αναλάβει εργασία και, αν την έχει ήδη αναλάβει, δεν επιτρέπεται να τη συνεχίσει εάν προηγουμένως δεν καταστήσει γνωστές τις τυχόν περιστάσεις οι οποίες ενδέχεται να επηρεάσουν ή να δώσουν την εντύπωση ότι

επηρεάζουν την ανεξαρτησία του το ίδιο ισχύει για κάθε σύγκρουση συμφερόντων. Η υποχρέωση γνωστοποίησης τέτοιων περιστάσεων ισχύει εις το διηνεκές και καθ' όλη τη διάρκεια της διαμεσολάβησης.”

6 Κατά το άρθρο 8 παρ 3 του ν 3898/2010 “Η διαδικασία της διαμεσολάβησης καθορίζεται από τον διαμεσολαβητή σε συνεννόηση με τα μέρη, τα οποία μπορούν να τερματίσουν τη διαδικασία διαμεσολάβησης οποτεδήποτε επιθυμούν. Η διαδικασία της διαμεσολάβησης έχει εμπιστευτικό χαρακτήρα και δεν τηρούνται πρακτικά. Ο διαμεσολαβητής μπορεί να επικοινωνεί και να συναντάται στο πλαίσιο της διαμεσολάβησης με καθένα από τα μέρη. Πληροφορίες που αντλεί ο διαμεσολαβητής κατά τις επαφές αυτές με το ένα μέρος δεν κοινολογούνται στο άλλο μέρος χωρίς τη σύμφωνη γνώμη του.”.

7 Κατά το άρθρο 4 στοιχείο Β του ν 3898/2010 “β) Ως διαμεσολάβηση νοείται διαρθρωμένη διαδικασία ανεξαρτήτως ονομασίας, στην οποία δύο ή περισσότερα μέρη μιας διαφοράς επιχειρούν εκουσίως να επιλύσουν με συμφωνία τη διαφορά αυτή με τη βοήθεια διαμεσολαβητή. Στην έννοια αυτή δεν περιλαμβάνεται η απόπειρα συμβιβασμού που γίνεται από τον ειρηνοδίκη ή το δικαστήριο κατά τη διάρκεια της δίκης, σύμφωνα με τα άρθρα 208 επ. και 233 παράγραφος 2 Κ.Πολ.Δ.”

8 Σύμφωνα με την παράγραφο 1 του άρθρου 214Α Κ.Πολ.Δ. πριν την τροποποίηση του με τον ν 3994/2011 “Αγωγές που έχουν ως αντικείμενό τους διαφορές ιδιωτικού δικαίου, οι οποίες υπάγονται στην καθ' ύλην αρμοδιότητα του πολυμελούς πρωτοδικείου κατά την τακτική διαδικασία, για τις οποίες επιτρέπεται κατά το ουσιαστικό δίκαιο να συνομολογηθεί συμβιβασμός, δεν μπορεί να συζητηθούν, αν δεν προηγηθεί απόπειρα συμβιβαστικής επίλυσης, σύμφωνα με τις διατάξεις των επόμενων παραγράφων.”

9 Κατά το άρθρο 20 παρ 1 του Συντάγματος “1. Καθένας έχει δικαίωμα στην παροχή έννομης προστασίας από τα δικαστήρια και μπορεί να αναπτύξει σ' αυτά τις απόψεις του για τα δικαιώματα ή συμφέροντά του, όπως νόμος ορίζει.”

10 Κατά το άρθρο 5 του Συντάγματος “1. Καθένας έχει δικαίωμα να αναπτύσσει ελεύθερα την προσωπικότητά του και να συμμετέχει στην κοινωνική, οικονομική και πολιτική ζωή της Χώρας, εφόσον δεν προσβάλλει τα δικαιώματα των άλλων και δεν παραβιάζει το Σύνταγμα ή τα χρηστά ήθη. ”

11 Βλέπε αιτιολογική έκθεση του ν 3994/2011 σελίδα 5 στο άρθρο 19.